

HET HUISJE IN HET BOSCH

DOOR NANNIE VAN WEHL

We klagen allemaal over de slechte tijden, over de crisis. Wij voelen de benauwenis aan den lijve, één, allemaal. We hebben zielsmeelij met de crisis-slachtoffers. En bij al dat denken bepalen we ons lot de laatste vijf jaar, 1929 noemen we als het jaar van het begin van de ellende. En we vergeten daarbij de velen, voor wie nooit meer de zon heeft geschenen sedert Augustus 1914. Voor wie toen al de neergang in zaken en welvaart is begonnen en die zich nooit meer hebben kunnen oprichten. Die altijd van de hand in de tand hebben moeten leven sedert 1914.

Misschien was het wel zoo eene, waarvan ik U vertellen ga. Een geslagene door het lot was het zeker.

Eenige jaren terug zette de nazomer eind Augustus zóó prachtig in, dat het naderend afscheid van ons buitenhuis dubbel zwaar werd. Als ik 's morgens de ramen van de slaapkamer wijd openzette, kwamen de eerste herfstreuken van de boschgrond me tegemoet, aankondigend het najaar. De zonnestralen gleden schuin in breede banen door de najaarsnevel. In de hooge dennen waren de eekhoortjes bedrijviger dan ooit. Ze speurden zeker ook al „de nabije winter”, gelijk ik die speurde aan de koffers, die van de zolder kwamen. Ik moest gaan pakken. En het bord met: „Gemeubileerd te huur” moest in de voortuin.

Het bord stond er nog niet lang, toen er een huurauto stil hield. Een dame in een licht mantelpak, klein, chique hoedje op, stapte uit en maakte aanstalten om te gaan bellen. Daar ik een candidaat-huurster in haar vermoedde, voorkwam ik haar, door naar de voordeur te gaan en haar open te doen.

De bezoeker was een vrouw van even veertig. Zeer verzorgd uiterlijk, keurig gekleed. Ze noemde haar naam ze kwam uit een onzer groote steden. Ik noemde de mijne. 't Bleek dat ze 't huis wou zien met 't oog op eventueel huren voor de winter.

Ze wou maar eerst de heele tuin rond, zei ze. En speciaal 't tuinhuis eens zien. Dat leek haar zoo aardig.

Ik, die dol op ons tuinhuis ben, dat we vijftien jaar geleden kant en klaar gekocht hebben en waar we heel veel

plezier en nut van hebben, geleidde haar geestdriftig 't bosch in en naar het tuinhuis toe. Ik vond 't zelf alweer zoo'n plaatje in de morgenzon.

De ruststoelen op de veranda vóór de eigenlijke kamer noodden tot lui liggen inplaats tot rondgaan met een huurster. Het vertrek achter de veranda was alweer dolknus in de morgenshijn. De groote Biedermeyer-canapé stond tegen de achterwand, de tafel en de fauteuils onder de lamp met de fleurige kap vormden een huiselijk geheel op de mooie Genemuider mat. Met die witte gordijnen met blauwe ruitjes en blauwe embrasses had ik een goede keus gedaan. 't Geheel was bepaald aanlokkelijk. Ik wees, dat het huisje electricch verwarmd en verlicht kon worden, ik toonde haar al de bergingsmogelijkheden, vernuftig bedacht.

Ze was verrukt als ik. Toen trad ze weer op de veranda en keek naar het huis; dat van hier af gezien een flink eind weg lag, en naar links, zoodat het uitzicht recht van het tuinhuis uit geheel vrij was en je door de hooge dennen heen op de weg keek.

Lang en zijwend bekeek ze het huis. Ik liet haar rustig kijken. Het lijkt juist van het tuinhuis uit gezien zoo rustiek en toch zoo'n echt huis voor de winter, met zijn dekkend dak. Zoolang ik 't voor 't zeggen heb, wil ik een dak boven mijn hoofd. Wie hier in Holland het platte dak heeft durven bouwen, wie hier in Holland ons met platte daken opknapt, moesten ze uit de rij der bouwmeesters schrappen. Holland vraagt een dak, tenminste voor zijn woonhuizen.

Ze keek en zweeg. Toen begon ze weifelend: „Verhuurt U dit tuinhuis ook?”

„Ja!” antwoordde ik een beetje verwonderd. Ik dacht: „Hoc kan dat nu anders? Het tuinhuis ligt toch in de tuin van het huis?”

Weer keek ze naar het huis. Toen hernam ze: „Ik zie zóó wel, dat Uw huis veel te groot voor me is. Ik ben maar alleen. U zegt: U verhuurt het tuinhuis óók”. Toen, ineens, rad: „Dat zou méér dan voldoende voor me zijn”. Ik keek haar aan en begreep nog steeds niet, waar ze naar toe wilde. Ik wees haar een plaats aan op

de canapé, wetend, dat je vandaar een behoorlijk uitzicht hebt op de weg en de tuin van de overburen, die al laaide in felle kleuren van dahlia's en goudsbloemen. Zelf nam ik aan de tafel plaats. Toen herhaalde ik: „Meer dan voldoende, wat bedocht U?” „Ik wou het tuinhuis alléén van U huren” zei ze zacht.

Ik kon mijn ooren niet gelooven. „Het tuinhuis alléén?” zei ik. Terwijl schoot me te binnen, dat er eenige dames in de naburige stad waren, die precies zoo'n tuinhuis op een mooi stuk boschgrond in

Geheel gemeubeld en kurkdroog tuinhuis in het bosch

eigendom hadden waar ze haar vrije uren doorbrachten. Ik meende mijn bezoeker begrepen te hebben, dacht: „Misschien is daar een regeling voor te treffen, nu het huis toch nog niet verhuurd is,” en vroeg: „Hoelang wilde U het dan huren?” En zij, „Hoe lang? Zoolang als U het verhuren wilt.”

Ze keek rond en zei halffluid, met de hand wijzend: „Hier zou mijn bed kunnen staan.” „Uw bed?” vroeg ik. En zij: „Ja, hebt U me dan niet begrepen? Ik wil hier gaan wonen.” Nu schoot ik uit in verwondering. „Gaan wonen? Hier? Van de winter ook?”

Mijn stem klom omhoog van uiterste verbazing. Zij, deemoedig: „Laat ik 't U uitleggen. Mijn omstandigheden zijn heel moeilijk. Mijn man zijn zaken gaan allang heel slecht. We hebben de vrede niet kunnen bewaren. We zijn gedivorceerd.”

Het woord frapperde me als een poging om alles lichter voor te stellen dan het was.

„Ik heb niets, of bijna niets. Ik moet goedkoop ergens onder dak komen. Dit zou toch niet duur kunnen zijn. Ik zou alles zelf doen.”

Nu werd het me klaar. Ook, dat we dit niet konden doen. Ik moest het haar aan 't verstand brengen en trachtte haar te troosten, door haar aan te toonen, dat 't voor haarzelf toch ook iets onmogelijks was.

„Nee, we kunnen voor geregelde bewoning het huis onmogelijk verhuren. U begrijpt toch wel, hoe onvrij dat voor de winterbewoners van het huis zou zijn. Als U het een of twee maanden had willen hebben om er van de mooie najaarsdagen te profiteren, dan had ik er over kunnen denken. Maar bewonen! En van de winter? Dat kan toch niet, dat is toch veel te koud.” „Het kan verwarmd worden! hield ze vol.

„Zeker, met zoo'n electrisch kachelkje! Maar hoe wou U koken. Dat gaat toch niet.” „Koken!” zei ze klagend.

„Brood en thee; thee maak ik met het stopcontact. Van koken zal wel niet veel komen. Hier niet en nergens anders niet.” Er schoot me iets te binnen dat mij helpen

zou in mijn redeneeringen maar haar alle hoop moest benemen. Dit gesprek, pijnlijk voor ons allebei, moest ten einde komen. Nooit zouden we ons huis verhuren, als daar in het tuinhuis een aparte bewoonster zat, die uitpand moest hebben langs de ramen van de suite. Maar bovendien: „Mevrouw”, zei ik, „het doet me van harte verdriet, dat ik U niet helpen kan. De toekomstige bewoners van het huis kan ik niet de overlast aandoen van een bewoonster in het tuinhuis. Het huis is ook zonder het tuinhuis heel wat minder waard. Maar al wou ik U helpen, dan nog meen ik te weten, dat men in een dergelijk huisje niet wonen mag. Ga U nu zelf maar eens naar het gemeentehuis in het dorp. Daar zullen ze U wel zeggen, dat men in zulk een huisje niet wonen mag.” Ik meende me vaag zooiets te herinneren. Bij navraag bleek ik gelijk te hebben. De dames, waar ik daarnet over sprak en die ieder voor zich al jaren lang zulk een huisje in bezit hadden, hadden zeer uitdrukkelijk de boodschap ontvangen, dat ze er nooit overnachten mochten. Het zou ook immers tot allerlei ongewenschte toestanden aanleiding geven, zoo'n huisje zonder eenige rioleering of waterleiding.

Mijn bezoeker ging met loome schreden heen. Een verwachting uit de nood te komen, was de bodem ingeslagen. Ik geleidde haar tot het hek van den voortuin en keerde diep onder de indruk naar huis terug. De winter werd heel zwaar die keer. Telkens opnieuw vielen er pakken en pakken sneeuw. Soms stapelde de sneeuw zich tot de lage kozijnen der ramen op en dan moest de voordeur met beleid opgedaan worden, of je kreeg een lading sneeuw in de hal. Alles tot groote vreugde van de Indische verlofgangers, die het huis eenige dagen na dat droevige bezoek huurden, en wier kinderen nog nooit sneeuw hadden gezien. Ook vroer het die winter menigmaal heel hard. Dan moest ik aan de dame in het keurige mantelpak denken, die alleen in het tuinhuis had willen wonen, diep in 't bosch, op brood en thee.

DE JONGSTE LIEFHEBBERIJ: HET FOKKEN VAN KLEUR- EN SIERMUIZEN (III)

DE 20 KLEURVARIËTEITEN VAN DE TAMME MUIS.

'n Machtig arbeidsveld voor den liefhebber van gemakkelijk te houden, bewegelijke diertjes, 'n schitterend studiemateriaal voor den amateurgeneticus, voor den onderzoeker van pigmentscomplexen, van mendelisme en erfelijkheidsproeven Door de snelle opeenvolging der geslachten vormen zij dan ook een dankbaar object. Als keuze heeft men: (Ik kom afzonderlijk op elke kleur terug):

1e: de 3 hoofdkleuren, overbekend: Zwarte, Havannah en Gele. („Havannah” is ontleend aan de kleur van havannatabak, bovendien bestaat er een konijnras van diezelfde naam).

Dan die zonder kleur, de spierwitte met rood oog of albi.

2e: De samengestelde kleuren.

Wildkleurigen of Agouti's: Als de gewonen, in fokkersjargon „Agouti”, een vakterm die wij voortaan, als fokkers onder mekaar, ook zullen gebruiken. Dit woord van Indiaansche herkomst is geplagiateerd van de Cavia- of marmotjessport, die een kleurtype onderscheidt overeenkomend met het pakje van de agouti of Goudhaas uit Z. Amerika, *Dasyprocta aguti*, een staartloos knaagdier. Vanzelfsprekend hebben agoutis de 3 bekende pigmenten plus factor W.

Zandkleurigen (sable): Eveneens met de 3 grondverfstoffen maar meer plaatselijk verdeeld, dus zonder W-factor. Hiertoe behooren

ook de black-and-tans, de blue-and-tans en de havannah-and-tans, zijnde eenkleurigen met een gele uitmontering, het Pincherpatroon, waarover later.

Cinnamon: Vaal, als tusschen nuance met Geel- en Havannah-pigment, dus zonder Zwart erin. (Zouden ze niet bestaan, dan zou dus Cinnamon te construeeren zijn uit geel x havannah).

Rooden: Rood is een combinatie van Geel en Zwart, niet afzonderlijk naast elkaar doch gemengd, waardoor de roode tint met goudgloed ontstaat.

3e: De verwaterde kleuren.

Blauwen: Het blauw van het Blauw Weenerkonijn; blauw is een verslapt zwart.

Paars-zwarten: Gewone zwartjes, die in de zon een eigenaardige lilagloed weergeven ongeveer als het kleureffect in een duivenhal. Zilver's: Komt overeen met het „zilver” der Zilverkonijnen, voorts bruinzilver's, fawnzilver's. Zilver is een teer grijs.

Lilacs: Een parelgrijs vallend tusschen Zilver en Blauw in.

Champagne: De kleurbenaming is geïnspireerd op den bekende edelwijn, dus een hooikleur met changeant-gelen gloed.

Fawns: Op papier niet beter aan te duiden dan met oranje.

Chinchilla: Lijken op chinchillabont, zilvervospels benaderend. N.B. Terloops opgemerkt, hebben die ex., die neiging hebben tot kleurverlies, tevens aanleg tot albinisme, weshalve hun oogkleur ook albinistisch aandoet. Zoo hebben Champagnes, Lilacs,